

DAPHNE DECKERS

Schudden voor gebruik

TIRION

Dit boek is gepubliceerd door
Tirion Uitgevers BV
Postbus 309
3740 AH Baarn

www.tirionuitgevers.nl

Omslagontwerp: Hans Britsemmer, Kudelstaart
Omslagfoto('s): Nick van Ormondt
Vormgeving binnenwerk: Prepress, Zeist

ISBN 978 90 4391 104 7
NUR 401

© 2007 Tirion Uitgevers BV, Baarn

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, photocopy, microfilm or any other means without prior written permission from the publisher.

Inhoud

Theezakje	7
Zwabberhammen	9
Haar maar waar	11
Wie ben ik	13
De Sint is een Turk	15
Chateau Migraine	17
Diamant	19
Criminelen kijken CSI	21
Column reanimatie	23
Beestachtig	25
De Gewone Ouder	27
Pimp my fleece	29
Kinderpornonetwerk	31
Het Getal van het Beest	33
Inburgeren	35
Achter de sluier	37
Hollandse dikbil	39
Ontdekkingsreizigers	41
Omhelzen	43
Links- of rechtsdragend	45
Therapie in lingerie	47
Sputten en slikken	49
Telefoontelepathie	51

De oorlog in Orlando	53
Platte papa	55
Cabaret	57
Gevoelsleeftijd	59
Willem van Oranje	61
Zoenen	63
Hoera, geen meisje	67
Slaapkoppen	69
Ongelukkige koningin	71
Pakjesavond	73
Cadeaumoe	75
De vier fasen van de Kerstman	77
Poets je gelukkig	79
Nieuwsfeitseel	83
Buikdansen	85
Lieve Daphne	87
Kindermishandeling	89
Langzaam zaad	91
Knobbeltje	93
Nationale Complimentendag	95
Pokémon	97
Hoofdpijn	99
Bedpret	101
Schudden voor gebruik	103
Verdwijnen	105
Porno voor vrouwen	107
De handtas	109
Luisteren	111
Snurkbeugel	113
Loslaten	115
Snotballetjes	119
Ouders zijn net mensen	121

Ezelopvang	123
Zapvet	125
Oude stenen	127
Scheve toren van Pizza	129
Van vamp naar kramp	131
Opgeruimd	133
Stof tot nadenken	135
Hans en Grietje	137
Fake Bake	139
Mama is op vakantie	141
Hollands Next Topmodel	143

Theezakje

Omdat ik voorlopig niet veel mag schrijven vanwege de tendinitis in mijn rechterschouder, ben ik maar aan het lezen geslagen. Vooral op de wc, want in de sneltrein van het moderne moederschap fungeert het kleinste kamertje als de ideale stiltecoupé.

Het is alleen jammer dat mijn kinderen de truc nu redelijk doorhebben. “Mamaaa!” riep Alec van de week, “wil je met mij een

spelletje doen?” Nog vóór ik iets kon zeggen, riep hij al: “En niet zeggen dat je op de wc zit, want je zit gewoon te lezen!” “Nietus,” antwoordde ik betrapt, terwijl ik snel mijn boek dichtsloeg. Opeens hoorde ik allemaal gestommel. “Alec, wat dóe je?” vroeg ik. “Ik ruik onder de deur!” zei de kleine opdonder, “en nu weet ik zeker dat je zit te lezen!” Zoveel inventiviteit moet beloond worden, dus met mijn boek onder de arm stapte ik naar buiten, alwaar Alec me stralend stond op te wachten: “Jij mag kiezen: ganzenborden of bingo!” Geweldig, zo’n keus tussen niks en helemaal niks.

En ik was net zo’n sappig boek aan het lezen: Air Babylon. Vorig jaar zomer heb ik een column geschreven over Hotel Babylon, een exposé over het reilen en zeilen binnen de vijfsterrenhotels, geschreven door iemand die jarenlang in dit soort chique gelegenheden had gewerkt. In Air Babylon wordt nu de luchtvaart onder de loep genomen en het is weer smullen. Stewardessen die slaapmiddelen in de koffie van lastige

passagiers doen of hun theezakje even door de toiletpot halen – het staat er allemaal in. En mocht je denken dat je op die kleine wc's je kont niet kunt keren dan zit je er goed naast, want er worden regelmatig twee konten gekeerd, als je begrijpt wat ik bedoel. Toch vind ik het gek. Want ik heb in mijn leven veel gevlogen, maar voor mijn gevoel ben ik altijd omringd geweest door professioneel cabinepersoneel en niet door de stewardessen van Air Snolland, zoals die in dit boek worden beschreven. Maar ja, omwille van de sensatie wordt de waarheid wel vaker geweld aangedaan, kijk maar naar een tv-programma als 'Help, ik word vader?'

Ik begrijp best dat vaders boos zijn over dit programma, want mannen worden hierin wel heel stupide neergezet. "We willen laten zien dat opvoeden moeilijker is dan de meeste mannen denken," zeiden de makers. Ja – duh. Opvoeden is moeilijker dan de meeste mensen denken. Natuurlijk staat iemand te klunzen die nog nooit voor een roedel kleuters heeft gezorgd. Dan heb ik ook nog wel een leuk idee: we sturen vrouwen die binnenkort aan rijlessen willen beginnen een dagje met de auto op stap en dat gaan we dan filmen. Lachen joh, vooral met het inparkeren. Vaders zijn moeders met ballen; het zijn prima opvoeders, ze doen de dingen op hun eigen manier. Maar ze moeten wel kunnen groeien in die rol, net als moeders overigens. Ik ben thuis de minister van Binnenlandse Zaken en Richard is de minister van Buitenlandse Zaken; een mooie balans tussen voeder en hoeder. Laten we de papa's dan ook het respect geven dat ze verdienen. Want stel dát hij eens 'n kopje thee bij je op bed komt brengen... dan weet je maar nooit waar dat zakje heeft gehangen.

Zwabberhammen

De Amerikaanse actreutel Tara Reid was enige tijd geleden zo dronken dat zij niet merkte dat één van haar borsten uit haar jurkje bungelde. “Ach, in Europa is het heel gewoon om topless rond te lopen, dus waar maakt iedereen zich druk over!” was Tara’s commentaar op de rel rond de schandaalfoto’s. Toen Janet Jackson tijdens een optreden ‘per ongeluk’ haar borst ontblootte,

De Europese verpreutsing grijpt rap om zich heen

schreven de Nederlandse kranten ook al dat de Amerikaanse ophef daarover in Europa ondenkbaar was omdat wij aan blote borsten waren gewend. Maar is dat nog wel zo? Ik heb de afgelopen zomer heel wat anders gezien. Topless is niet zomaar uit, het is nagenoeg verdwenen. Liggen zonder bovenstukje doen vrouwen nog volop, maar topless rondlopen is een zeldzaamheid geworden. Dat is zo in Spanje, in Italië, ja zelfs in St Tropez, wat toch de bakermat van de ‘monokini’ genoemd mag worden. Eigenlijk zie je alleen nog aan de Nederlandse stranden vrouwen ongegeneerd topless volleyballen, friet halen en kuilen graven; óók met een paar hangtieten die ze bij wijze van spreken over hun schouders zouden kunnen slaan.

Maar hoe lang nog? De Europese verpreutsing grijpt rap om zich heen, dus het kan niet lang meer duren of ook de Hollandse Harry’s (met dank aan Georgina Verbaan) mogen niet meer vrij wapperen in de wind. Zelf loop ik al jaren niet meer ‘al fresco’. Sinds ik borstvoeding

heb gegeven, verdienen mijn twee dames wel wat morele ondersteuning in de vorm van een kittige beugelbikini. Niet dat ik zonder bovenstukje over mijn eigen tepels struikel, maar de lat ligt tegenwoordig wel heel erg hoog. Tot eind jaren tachtig waren alle borsten mooi: slap of strak, weelderig of puntzak. Sinds de komst van de siliconenborst lijkt echter nog maar één model esthetisch verantwoord te zijn: de halve suikermeeloen, die (om littekens te vermijden) tegenwoordig zelfs al via een sneetje in de navel omhoog geduwd kan worden. Maar waarom is hangen het ergste dat een borst kan doen? Een tepel hóórt omlaag te wijzen; een boezem is nu eenmaal bedoeld als lopend buffet voor een eventuele baby. Wanneer tepels in de natuurlijke standaarduitvoering naar het hoge noorden zouden wijzen, dan moest je je kind op z'n kop over je schouder leggen om het te kunnen voeden.

Maar goed, ik begrijp heus wel dat pronte borsten een teken van de alomgewilde jeugdigheid is. Vandaar onaardige uitvindingen als de 'potloodtest', waarbij een potlood onder de borst wordt gehouden. Blijft het ding klem zitten, dan heb je 'dus' zwabberhammen die zich niet meer topless mogen vertonen. Overigens ontpoppen zich vooral vrouwen tot tietpolitie, want de meeste mannen zijn lang niet zo kritisch over de vrouwelijke anatomie als wij denken. (Trouwens: ik las laatst dat ook het scrotum gaat hangen met het klimmen der jaren, waardoor steeds meer heren besluiten tot een heuse zaklift.) Hoe dan ook: er zijn ergere dingen dan de blote tiet van Tara Reid. Toen wij bijvoorbeeld met de kinderen op het begin van een Spaanse dolfijnenshow zaten te wachten, begon de vrouw vóór ons de puistjes op de blote rug van haar vriend uit te knijpen. "Maak je borst maar nat," zei Richard. "Dát wordt een spetterende show."

Haar maar waar

Er groeit een haar uit mijn kin. Ik kan er niks anders van maken. Opeens was-ie er: zo'n stugge, zwarte haar. Aanstaande donderdag word ik 37 jaar, zou het daaraan liggen? Ik weet dat vrouwen die ouder worden steeds meer testosteron gaan aan-

Het kring blijft terugkomen

maken, terwijl mannen juist meer oestrogen gaan produceren. Daarom worden oudere mannen ook vaak wat softer, terwijl vrouwen met het klimmen der jaren steeds meer haren op de tanden krijgen. En helaas niet alleen dáár: ook de snor, de neus en de oren doen vrolijk mee. Een visagiste van een tv-programma waar ik te gast was, zag hem voor het eerst. Terwijl ze mijn gezicht stond te besponzen met Bahama beige, zei ze terloops: "Dat stukkie visdraad dat uit je kin steekt, laat je dat graag zitten of zeg je: trek er maar uit?" Eruit natuurlijk. Maar hoe vaak ik hem ook met een pincet verwijder, het kring blijft terugkomen. "Ach Daf," suste Richard, "wind je niet zo op. Het is maar één haar!" Ja, een báárdhaar. Ik zou hem wel eens willen horen als hij opeens borsten kreeg: "Ach schat, het is maar een A-cupje!"

Ik vond het ook best moeilijk om de kwestie bij mijn vriendinnen aan te kaarten. Het is niet zo dat ik lekker met ze aan de koffie zit en dan vraag: "Zeg... hoe is het eigenlijk met jouw baardgroei?" Had ik dat nu maar wél gedaan, want uiteindelijk bleek bijna iedereen last te hebben van zo'n heksenhaar. Bij de ene vriendin groeide hij uit haar tepel, bij de

ander uit de neus. En maar epilieren, waxen en scheren, alles om het tijt te keren. Want hoewel ik me heb laten vertellen dat er in de seksboekeshandel een speciale niche-markt is voor mannen die van behaarde vrouwen houden, willen de meeste kerels liever niet flossen – als je begrijpt wat ik bedoel. Ik heb een hele tijd geleden al eens een column geschreven over *The Brazilian*, want als je denkt dat het regenwoud in een rap tempo wordt ontbost, nou, dan weet je niet wat er met de hedendaagse venusheuvel gebeurt. De huidige mode op het gebied van de intieme ontharing lijkt nog het meest op een ordinaire opheffingsuitverkoop: Alles Moet Weg!

Vrouwen en haar – het blijft een moeizame relatie. Op je hoofd wordt het steeds dunner en op je benen steeds dikker; probeer dáár maar eens de logica van te ontdekken. En dus gebruiken steeds meer vrouwen extensions, totdat Victoria Beckham weer eens de wind van voren kreeg omdat haar ingeweven mensenhaar van Russische gevangenen bleek te zijn geweest, of zoiets. Hoewel ik zelf geen extensions heb, maakt het volgens mij niet zo heel veel uit waar ze vandaan komen; haar groeit tenslotte weer aan. Dat doet dat ding op mijn kin ook. Mijn kinderen hebben de heksenhaar inmiddels ook gesignaleerd. “Je lijkt wel een poes,” zei Alec laatst, “want bij poezen steken ook van die sprietten uit hun kin!” Mensen die beweren dat kinderen zo “heerlijk eerlijk” zijn, hebben ze zelf meestal niet. Toen ik jaren geleden eens met Emma onder de douche stond, zei ze: “Mama... jij hebt een baard op je plassertje!” Tja, een zaak die goed loopt, heeft geen opheffingsuitverkoop nodig.

Wie ben ik

Wie ben ik als niemand kijkt? Zo heet de tentoonstelling van zelfportretten die tot en met 8 januari te zien is in het Karmelklooster in Drachten. Ik vind dat een intrigerende titel, want inderdaad: wie ben je als niemand kijkt? Ze zeggen wel eens dat je tussen de vier muren van je eigen huis pas werkelijk jezelf bent. Maar is dat zo? Is een cabaretier nog steeds grappig wanneer hij alleen thuis is en er niemand om hem moet lachen? Ben je nog steeds mooi wanneer je in je eentje beeldig zit te wezen? In Italië hebben ze daar zelfs een spreekwoord voor: ‘Wat is schoonheid als het niet gezien wordt?’ Ik heb een tijdje in Milaan gewoond en ik vond het opvallend hoe weinig aandacht de gemiddelde Italiaan aan zijn inrichting besteedde. “Ik koop liever een mooi maatpak, een zeldzaam horloge of een strakke auto dan een duur bankstel,” zei een Italiaanse vriend van mij destijds, “want wie ziet er nu mijn bankstel?” Zijn luxe-artikelen die door niemand gezien worden wellicht minder waard dan de spullen waarmee je anderen wél de ogen kunt uitsteken?

Feit is dat mensen méér aan goede doelen geven wanneer er getuigen bij zijn. Bestaat goedgeefsheid pas echt wanneer het ook gezien wordt? En zo ja, is dat dan erg? Ieder van ons speelt in het dagelijks leven min of meer een rol. Het oudste kind van een gezin draagt vaak zijn hele leven een bepaald verantwoordelijkheidsgevoel met zich mee, terwijl de

jongste zich niet zelden ontpopt tot een vrolijke Benjamin, die ook op zijn werkplek iedereen aan het lachen maakt. Maar wie is dan je ware ik? Als kind leer je al snel dat je je oma altijd moet bedanken voor een cadeautje, ook al vind je het niet mooi. En de kunstwerken die de echtgenote van je baas in elkaar heeft gefröbeld en die pontificaal door het hele bedrijf staan opgesteld, die vind je natuurlijk prachtig. Maar wie ben je wanneer je alle maskers kunt laten vallen? Stel dat je tijdens een vergadering nu eens écht kon zeggen wat je van de ideeën van je projectleider vindt – zou je dat dan ook doen? Of bewaar je je kritiek toch maar liever tot het moment dat je weer veilig tussen de vier deuren van je eigen auto zit?

Veel mensen wanen zich onaantastbaar in hun auto; ze zien het ding als een soort verlengstuk van hun woonkamer. Snelheidslimieten gelden dan ook alleen als er een flitscamera meekijkt. Zodra automobilisten zich onbespied wanen, willen zij de verkeersregels nog wel eens aan hun laars lappen. Maar wie ben ik eigenlijk als er niemand kijkt? Dan zing ik hardop mee met de radio, loop de hele dag in mijn pyjama rond en eet het liefst voor de televisie – al heb ik er thuis een gouden regel van gemaakt dat mijn kinderen dat laatste absoluut niet mogen. Toen ik laatst iets aan mijn dochter Emma wilde vragen, zat ze op haar kamer enthousiast in haar neus te peuteren. “Je weet toch dat dat niet mag,” zei ik boos. “Maar vóórdat jij kwam, was ik alleen hoor,” antwoordde Emma verbaasd. “En als niemand kijkt, dan ben je vrij.”

De Sint is een Turk

Laatst raakte ik met een Surinaamse moeder in gesprek over Sint-Nicolaas, maar deze conversatie duurde niet lang. Gedecideerd liet zij mij weten dat zij weliswaar met een Nederlander was getrouwd, maar dat zij er niet over piekerde om haar kinderen bloot te stellen aan het overduidelijke racisme rond Zwarte Piet. Haar twee kinderen stonden er een beetje beteuterd bij te kijken, want hoewel hun hele omgeving (school, winkels, televisie) al weken in het teken stond van de naderende pakjesavond, was de goedheiligman voor hen verworpen tot een soort Voldemort uit Harry Potter: Hij Die Niet Genoemd Mag Worden. Ieder jaar komt dezelfde discussie weer uit de zak: is Zwarte Piet een onschuldig stukje folklore of een verderfelijke uiting van antieke ideeën over de blanke meester en zijn zwarte slaaf? De haat tegen de slavernij zit bij donkere mensen zo diep verankerd in hun collectieve bewustzijn, dat zij iedere traditie die riekt naar onderdrukking terecht afwijzen. Mijn ouders hebben mij echter altijd verteld dat Piet “zo zwart was als roet” omdat hij door de schoorstenen moest kruipen om cadeautjes te bezorgen.

De goedheiligman was voor hen verworpen tot een soort Voldemort uit Harry Potter

Er zijn echter ook verhalen dat Sint-Nicolaas ergens rond het jaar 300 een Ethiopische slaaf vrijkocht, die hem vervolgens uit dankbaarheid zijn hele leven bleef vergezellen. Maar laat ik bij het begin beginnen:

Sinterklaas was in ieder geval een Turk. Hij werd geboren in de landstreek Lycië, in het huidige Turkije. Later werd hij bisschop van Myra, dat ook in het huidige Turkije ligt. Honderden jaren later werd hij de patroonheilige van de zuid-Italiaanse stad Bari; een streek die lang in Spaanse handen is geweest. Zo is de Spanje-connectie geboren, maar waar komen eigenlijk al die andere gebruiken vandaan? Lang voordat het christelijke geloof uitwaaierte over Europa, hadden de Germaanse volken hun eigen religie met de daarbij behorende rituelen. Veel Germaanse gebruiken (zoals het lichtfeest eind december waarbij de altijd-groene dennenboom als symbool voor de naderende lente werd gebruikt) zijn later naadloos overgegaan in de christelijke tradities. De oppergod van de Germanen was Wodan: een statige man met een grijze baard, een grote mantel, een breedgerande hoed en een lange staf.

Wodan reisde door de lucht op Sleipnir, het witte paard met de acht benen. De open haard speelde vroeger een belangrijke rol: daar werd niet alleen gekookt en geëld, maar om het vuur werden ook de kinderen gebakerd en de verhalen verteld. Om Wodan in de wintermaanden gunstig te stemmen voor de nieuwe oogst, legde men wortelen, bieten of deegkoeken als offergaven bij de open haard. Kinderen legden daar dan hooi of stro voor Sleipnir bij. De donkere Nörwi, de vader van de nacht, reed vaak samen met Wodan door de wolken. Zijn attribuut? Een roede van twijgen. En dan was er nog Oel, het trollerige hulpje van Wodan. Hij speurde 's nachts de schoorstenen af om te kijken of de mensen zich wel goed hadden gedragen. Was het naar tevredenheid, dan strooide Oel vruchtbare zaden uit over de akkers. Ons stroigoed is daar nog een overblijfsel van, al beseffen de kinderen van nu dat uiteraard niet. "Mama," vroeg Emma gisteren, "kun jij op www.vooroma.nl een recept voor pepernoten voor me downloaden?" Tja, de tijden veranderen.